

Arrest

**nr. 341 768 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die een onbepaalde nationaliteit heeft, op 10 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de gedelegeerde van de commissaris-generaal van 26 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat C. HAUWEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2, van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

De beschikking is gemotiveerd als volgt:

“1. Verzoeker, die een onbepaalde nationaliteit heeft, en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 26 juni 2025, genomen door de gedelegeerde van de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werd op 23 februari 2024 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 22 februari 2027. Hij verkreeg ook een Grieks reisdocument

dat geldig is tot 1 juni 2029 (Landeninformatie, stuk 6, Aanvraag derde landen van Cedoca van 3 januari 2025). Verzoeker betwist dit niet.

2. In de bestreden beslissing komt naar voor dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoede kan worden afgeleid. Om hieraan tegemoet te komen werden gepaste maatregelen voorzien, zoals wordt beschreven in de bestreden beslissing:

“Zo geeft u aan ademhalingsproblemen te hebben en steken in het hart te ervaren. U verklaart naar de dokter te zijn geweest en daar een puffer en medicatie te hebben gekregen. U legt een attest neer van het Rode Kruis dat u een doktersafpraak heeft gehad (zie documenten). U toont uw puffer. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: er werd benadrukt dat u steeds om een pauze mocht vragen of aangeven als een probleem zich zou voordoen. Voor het overige gaf u aan geen andere noden te hebben (CGVS, p. 3). Doorheen het persoonlijk onderhoud werd gepeild naar uw gezondheidstoestand (CGVS, p.10, p.15 & p.25). Uw persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden. U noch uw advocaat gaven anders aan.”

3. Vervolgens wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU.

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim tegen de Duitse Bondsrepubliek e.a., gesteld dat:

- “in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel [moet] worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM”,
- “Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt”,
- “Wanneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”.

Het Hof benadrukt in dat verband dat de voormelde tekortkomingen:

- “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen [...] wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens [van] de zaak”;
- “Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”;
- “Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”.

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 18 juni 2024, in de zaak C-735/22, “QY t. Bondsrepubliek Duitsland”, deze zienswijze in herinnering gebracht (overwegingen 49-54).

4. Beide partijen leggen landeninformatie voor aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland.

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie, in het bijzonder het AIDA/ECRE-rapport van juni 2024, het RSA/PRO ASYL-rapport van april 2025, het Feitenonderzoek van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024 en de Communication van de Europese Commissie van april 2025, overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland zodanig zijn dat deze statushouders, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch geconfronteerd zouden worden met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – geconfronteerd kunnen worden met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden.

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak”(HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

5. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de bestreden beslissing.

6. Verzoeker, een tweeëntwintigjarige man, maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. Uit zijn verklaringen kan niet blijken dat hij kampt met ernstige medische of psychologische problemen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Verzoeker verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud last te hebben van ademhalings- en gezondheidsproblemen. Hiertoe kreeg verzoeker een puffer (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 2-3). Er worden echter geen objectieve medische attesten toegevoegd waaruit enige medische problematiek blijkt. Evenmin legt verzoeker objectieve medische attesten neer die duiden op een psychologische problematiek in zijn hoofde.

In zoverre verzoeker betoogt dat hij bijzonder kwetsbaar is louter omwille van zijn profiel en herkomst uit Gaza, erkent de Raad de moeilijke situatie die verzoeker thans leeft. Echter dient er vastgesteld te worden

dat er geen medische en/of psychologische attesten voorliggen die verzoekers psychologische problemen kunnen staven.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten.

Aldus brengt verzoeker wat zijn persoonlijke situatie betreft geen specifieke elementen bij die blijk geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

7. De Raad benadrukt verder dat verzoeker nog steeds over een geldige ADET beschikt, hetgeen hem toelaat toegang te verkrijgen tot andere essentiële documenten en basisvoorzieningen. Dat verzoeker zijn gedrukte verblijfskaart heeft vernietigd doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan (dringende) medische en/of psychologische opvolging, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

8. De Raad wijst er vervolgens op dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen.

Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt dat hij op 23 februari 2024 de vluchtelingenstatus verkreeg, en zijn reisdocument op 2 juni 2024 verkreeg (Landeninformatie, stuk 6, Aanvraag derde landen van Cedoca van 3 januari 2025). Verzoeker vertrok reeds op 23 augustus 2024 uit Griekenland (DVZ-verklaring, stuk 7, vraag nr. 33). Verzoeker verbleef 6 maanden in Griekenland na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus. Uit een zulks kort verblijf kan geen werkelijk voornemen blijken tot het opbouwen van een duurzaam bestaan in Griekenland.

Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij over de benodigde capaciteiten beschikt om zichzelf staande te houden in Griekenland, doch eerder beperkte stappen zetten om zijn rechten te doen gelden.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent terecht het volgende:

“Zo verklaart u dat u vijf dagen heeft gewerkt in Sparta in de appelsienenpluk, waar u tevens onderdak en eten kreeg van uw werkgever. U verdiende hier geen geld, zo verklaart u (CGVS, p.15-16). Gevraagd of u nog ander werk heeft gedaan in Griekenland, antwoordt u van niet. Wanneer u gevraagd wordt of u dan heeft gezocht naar werk, draait u om de vraag heen en blijft u vaag. U geeft aan dat u naar wijken en winkels ging om werk te vragen. Of u bijvoorbeeld naar hulporganisaties, overheidsinstanties of interimkantoren bent gegaan of hulp heeft gekregen van iemand die u hierin wegwijs maakte, is niet duidelijk. U verklaart weliswaar dat u daar bent geweest maar niet in bezit was van documenten. Er was voor u geen andere mogelijkheid dan zwartwerk, wat u weigerde te doen (CGVS, p. 18).

Wederom meer concreet gevraagd waar u dan precies bent geweest, geeft u een oppervlakkig antwoord: u ging naar de haven en naar een bureau in de wijk ‘Achernon (Athene), echter kan u niet zeggen welk bureau (CGVS, p. 19). Meer nog, u geeft aan dat u al de bedenking had gemaakt geen werk te zullen vinden en bijgevolg besloot Griekenland te verlaten (CGVS, p. 18). Concluderend blijkt dat u geen concrete stappen ondernam om werk te zoeken vanaf maart tot augustus (CGVS, p. 14).

Wat betreft de Griekse taal stelt u geen Grieks te hebben geleerd, maar dit wél te hebben geprobeerd. Het bleek zeer moeilijk. Op de vraag hoe u dit dan heeft ondernomen, stelt u dat u dit op straat leerde. U heeft geen andere manieren gezocht om Grieks te leren, ook niet via georganiseerde taallessen of via organisaties die u konden helpen daarin uw weg te vinden (CGVS, p. 21).

Verder verklaart u dat u naar de hulporganisatie Helios heeft gestuurd en dat u hen documenten met betrekking tot het opvangcentrum doorstuurde. Zij zouden u vervolgens verder helpen met het zoeken naar een woning in Griekenland, echter bleken ze geen hulp te kunnen bieden (CGVS, p. 20). U wordt aangemaand de stukken van de communicatie met Helios na het persoonlijk onderhoud door te sturen naar het CGVS, wat u naliet te doen. Uw verklaringen blijken aldus louter blote beweringen

Hoewel u slechts beperkte stappen nam werk te vinden en de Griekse taal te leren, blijkt uit uw verklaringen omtrent uw verblijf in Griekenland dat u over een zekere mate van zelfredzaamheid beschikt. Zo blijkt uit uw woonplaatsen in Griekenland, waarover u vertelt te hebben gelogeed bij een vriend genaamd K. in Athene (CGVS, p.15). U had ook een vriend genaamd Y. waarbij u overnachtte in de wijk Victoria (Athene). Hij verblijft nog steeds in Griekenland en beschikt over Griekse verblijfsdocumenten (CGVS, p. 22-23). Daarnaast huurde u een appartement met ongeveer 20 andere personen. U vond deze plek na een rondvraag bij Arabieren op straat in de wijk 'Acheron. U betaalde elke 15 dagen 75€, maar u kon niet altijd de huur betalen (CGVS, p. 16). U kreeg hiervoor financiële steun van uw familie; u kreeg geld van uw neven (CGVS, p. 17-18). Een vriend waarbij u overnachtte in de wijk Victoria te Athene

Deze vaststellingen wijzen erop dat u in Griekenland de mogelijkheden had zich te handhaven en helemaal niet het risico liep er te belanden in een dermate precaire socio-economische situatie dat er sprake zou zijn van vervolging of ernstige schade. Te meer u beschikte over een duidelijk netwerk en middelen om uw verblijf én uw vertrek en reis door Europa te bewerkstelligen (CGVS, p. 23)."

Dit ontbreken van ernstige pogingen om een leven op te bouwen, gepaard met het korte verblijf van verzoeker in Griekenland leidt tot de conclusie dat verzoeker geen enkele intentie had om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland. Nochtans heeft verzoeker hiertoe duidelijk de capaciteiten, gelet op zijn niveau van zelfredzaamheid en het ontbreken van een bijzondere kwetsbaarheid in zijn hoofde.

Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan, gelet ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming en zijn gebrekkige inspanningen om een leven op te bouwen in Griekenland, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien. Waar hij in zijn verzoekschrift een betoog ontwikkelt omtrent de situatie waarmee begunstigen van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, gaat verzoeker eraan voorbij dat deze situatie niet op hem van toepassing is daar hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning beschikt.

9. Inzake diens voorgehouden drugsproblematiek in Griekenland overweegt de bestreden beslissing op pertinente wijze het volgende:

"Verder verklaart u dat u problemen kende in Griekenland met een drugsdealer. Zo zat u naast de kerk en werd u op straat aangesproken door een persoon. Hij vroeg u een zak te leveren, wat u deed. Nadien kwam u te weten dat deze man een drugsdealer was en u aldus drugs had vervoerd.

U werd een tweede maal gevraagd drugs te leveren. U weigerde, waarop de drugsdealer uw gsm afnam; u zou die pas terugkrijgen nadat u de klus geklaard had. Gezien dit uw enige communicatiemiddel was met uw familie, moest u de opdracht volbrengen. Vervolgens kreeg u uw gsm terug, zo vertelt u (CGVS, p. 21). Wanneer verder wordt doorgevraagd over deze situatie, stelt u niet te weten hoe de drugsdealer heet. U wordt gewezen op de wel erg merkwaardige situatie: u plaatste geen vraagtekens bij het verzoek om een pakketje te leveren voor een onbekende persoon, en zou blijkbaar ook geen vragen aan die persoon hebben gesteld. U verklaart dit door te stellen dat de vragende partij iemand was die u kende. Bijgevolg had u niet verwacht dat er iets verdachts in de zak zou zitten (CGVS, p. 22). Dat u allereerst stelt niet te weten hoe de drugsdealer heet, om vervolgens aan te geven dat u deze persoon kende doch zijn naam niet kan geven, raakt kant noch wal. Geconfronteerd met deze vreemde wending, antwoordt u het volgende: "Het is niet dat ik de persoon kende, maar de plaats waar ik de zak moest leveren was dicht bij" (CGVS, p. 22). De vaagheden stapelen zich verder op. Ter verduidelijking vraagt het CGVS hoe u die persoon kende, waarop antwoordt: "Het was de eerste keer dat ik de persoon zag. Toen ik de zak van hem nam, had ik geen idee dat er iets verbonden in de zak lag" (CGVS, p. 22), waardoor u opnieuw uw verklaringen wijzigde.

Uw wisselende verklaringen kunnen allermint serieus genomen worden. Bovendien, mocht men uw verklaringen al voor waarheid aanzien heeft u zelf op vrijwillige basis een bijdrage geleverd aan illegale activiteiten; een gegeven dat moeilijk de Griekse samenleving kan worden aangewreven. Dat u vervolgens beroofd werd van uw gsm en een pak slaag kreeg, en u alsnog niet naar de politie stapte, is evenmin ernstig. stelt dat u dit heeft overwogen, maar dat u bedreigd werd met de woorden "we gaan u afmaken"

(CGVS, p. 22). Ze waarschuwen u dat de politie u slechts twee of drie dagen in bescherming kon nemen en dat zij u vervolgens zouden "villen" (CGVS, p. 22). U heeft - indien uw verklaringen op de waarheid berusten - géén pogingen ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet."

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij geen beroep deed op de politie gelet op hun racistische en discriminerende houding tegenover vluchtelingen. Deze uitleg verschilt echter danig met zijn oorspronkelijke verklaring dat de politie hem maar enkele dagen had kunnen beschermen, waarna de drugsdealers hun wraak zouden nemen (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 22). Hoe dan ook benadrukt de Raad dat een persoonlijke negatieve ervaring met de politie niet automatisch betekent dat het gehele politieapparaat in Griekenland niet in staat is om passende bescherming te bieden. Hoewel individuele gevallen van miscommunicatie, wanbeheer of zelfs misdragingen door politieagenten kunnen voorkomen, dienen deze niet als representatief voor het functioneren van het politieapparaat als geheel.

10. Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken of zullen bereiken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

11. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel kan en moet worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name met de artikelen 1 en 4 ervan, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is verankerd. Het vermoeden en de uitoefening van de daaruit voortvloeiende keuzemogelijkheid om het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren, lijkt in casu gerechtvaardigd (Hof van Justitie 18 juni 2024, nr. C-735/22, "QY t. Bondsrepubliek Duitsland", overwegingen 49-54).

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, moet niet opnieuw worden nagegaan of verzoeker nood heeft aan een dergelijke status. Deze beoordeling, of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven.

Derhalve lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

Er liggen geen feiten of elementen voor die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan, waarbij het beschermingsverzoek dan ook op die basis onontvankelijk dient te worden verklaard."

2. Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren.

Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

3. Met zijn betoog ter zitting en zijn aanvullende nota brengt verzoeker geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de beschikking van 7 januari 2026.

3.1. Verzoeker blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt hij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

3.2. De advocaat van verzoeker verwijst naar de overgemaakte aanvullende nota van 5 februari 2026 en benadrukt de mentale en fysieke kwetsbaarheid van de verzoeker. De aanvullende nota bevat een bewijs van de psychologische en medische opvolging van verzoeker in België. Het eerste document betreft louter een verzoek tot medisch onderzoek van verzoeker met betrekking tot recente klachten van thoracale druk en ademnood. Het bevat geen diagnose of vaststelling van hart- of andere problemen. Het tweede document bevat een overzicht van doktersafspraken, waarvan twee bij de cardioloog, één bij de psycholoog, drie bij de tandarts en twee bij een behandelende arts. Gevraagd ter terechtzitting aan de verzoeker wanneer hij laatst naar de cardioloog is geweest, antwoordt de verzoeker dat hij 5 maanden geleden bij de cardioloog is langs geweest en dat hij in 2026 nog geen afspraak heeft gehad.

Uit de voorgelegde attesten blijkt geen diagnose of aanwijzingen van een intensieve of gespecialiseerde behandeling, noch van een zodanige functionele beperking dat verzoeker niet in staat zou zijn zich zelfstandig te handhaven. De neergelegde attesten tonen derhalve niet aan dat de door de verzoeker opgeworpen problematiek leidt tot een bijzondere kwetsbaarheid die een terugkeer naar Griekenland onmogelijk maakt.

Gelet op het geheel van deze vaststellingen oordeelt de Raad dat de neergelegde stukken geen essentieel element vormen dat een ander licht werpt op de beoordeling van zijn situatie bij een terugkeer naar Griekenland. De Raad stelt vast dat verzoeker geen medische stukken verschaft die anders doen denken over de impact van zijn gezondheidstoestand.

3.3. De algemene situatie van begunstigen van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland wordt niet anders beoordeeld aan de hand van de informatie die verzoeker via zijn aanvullende nota heeft aangebracht. Hoewel het AIDA/ECRE rapport van september 2025 actueler is en de aanvullende nota nog andere gegevens bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

4. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 7 januari 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP